

ved den nævnte Anbringelse i Thaarupgaard forarsagede Tab af Fondens Midler kunne opgøres saaledes: 4 pCt. Rente af 140,000 Kr. fra December Termin 1896 til 17. April 1899: ca. 13,150 Kr.; 4 pCt. Rente af 70,000 Kr. fra 17. April 1899 til 1. Januar 1903: ca. 10,250 Kr.“ — ærede Medlemmer maa huske, at da jeg kom ind i Centralkomiteen og begyndte at pille ved Sagen, fik vi Hr. Bahnson til at give 1,000 Kr. om Aaret, men Rentetabet var 2,800 Kr., og saa blev der, saaledes som det videre her er opgjort, et yderligere Tab af 1,800 Kr., saaledes at det hele bliver 25,200 Kr. foruden Rentes Rentes Renter. Naar nu Hr. Bahnson skyldte 70,000 Kr., og det her opgøres, at der er et Rentetab paa 25,200 Kr., saa ere vi allerede oppe paa 95,200 Kr., men saa have vi ingen Rentes Renter faaet, og derfor ender ogsaa Finansudvalgets Betænkning med at sige (Tillæg B. Sp. 843), at „den Maade, paa hvilken Fondens Midler ere blevne administrerede, har ført med sig, at c. $\frac{1}{3}$ af det Beløb, der i 1876 blev udbetalt Centralkomiteen af den under Finansministeriet sorterende Fond, eller over 100,000 Kr., efter al Sandsynlighed maa siges at være tabte“. — Og saa kommer det ærede Medlem og fortæller, at nu er hele Gælden betalt med 88,000 Kr., naar den, den Gang denne Betænkning blev afgiven, var over 100,000 Kr., og der siden den Tid er lidt adskillige Tab; det er først nu i Maj Maaned i Aar, at vi have faaet 88,000 Kr.

Men naar Forholdet er saaledes, skyldes der jo endnu mellem 13 og 15,000 Kr. af Hr. Bahnson, og det er ikke Smaabeløb for Centralkomiteen. De skulle vide, mine Herrer, at Centralkomiteen arbejder ikke paa den Maade, at den giver store livsvarige Pensioner, det er kun ganske faa livsvarige Pensioner, der gives af Centralkomiteen. Den arbejder paa den Maade, at alle Krigsinvalidere i Danmark, baade fra første og sidste Krig, tilligemed deres efterladte, kunne faa Understøttelse, naar de blive syge, naar de blive svagelige i særlig Grad, naar deres Koner dø, eller naar Manden dør, kunne faa Understøttelser fra 20 til 50 Kr. Men saa kunne ærede Medlemmer forstaa, at af 13—14,000 Kr. kunne vi understøtte flere Hundrede Gange med saadanne Beløb, og derfor har det virkelig Betydning ogsaa at faa de sidste Penge, og det ærede Medlem for Thisted kan være ganske rolig, der bliver ikke Fred, før vi faa de sidste. Have vi faaet de 88,000 Kr., saa kunne vi

ogsaa nok faa de sidste. Det generer nok de Herrer og deres Presse, at vi vedblivende banke paa, men det hjælper ikke, vi banke paa, selv om vi fornærme det ærede Medlem for Thisted derved. Nu er det ærede Medlem jo selv bleven Medlem af Centralkomiteen til Tak for hans udmærkede Arbejde. Vil han nu i Komiteen hjælpe med at faa erstattet Tabet, vil jeg sige ham Tak. Men det kan ikke hjælpe, at han vil staa op her og komme med gale Regnestykker og sige, at naar de ere blevne af med over 100,000 Kr., saa er det betalt med 88,000 Kr. Nu er det i Henhold til dette officielle Aktstykke, som jeg nok kan forstaa, at det ærede Medlem ikke holder af, at jeg har benyttet ved Sagens Opgørelse, klart og tydeligt bevist, at det er rigtigt, hvad baade jeg og det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) have paastaet, at Beløbet er ikke betalt endnu, og at det gælder om, hvis det er muligt, at vi nu ogsaa kunde faa den Rest, der er tilbage.

Saa vil jeg kun tillade mig lige til Slutning at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem, ellers skal jeg ganske rolig lade alle hans Personligheder imod mig og alle hans Insinuationer ligge. Men der er en lille Bemærkning, jeg vil gøre endnu. Det ærede Medlem sagde ogsaa i sit Foredrag, at han og jeg havde ikke andet til fælles, end at vi ere tvungne til at være her i denne Stue sammen. Jo, vi have haft adskilligt til fælles. Vi have ganske vist ikke meget til fælles i Politik, men vi ere begge to fødte der ude paa Landet, vi have begge to prøvet som unge at hjælpe til med at passe Kreaturer, og da vi bleve for store til det, maatte vi tage fat med og arbejde. Jeg har ogsaa prøvet at køre Grus til Vejene ligesom det ærede Medlem. Og da vi bleve saa store, at vi kunde blive Soldater, saa blev det ærede Medlem Dragon i Randers og jeg i Aarhus, ja, vi stege endog begge to saa højt, at vi bleve Underkorporaler. Vi have altsaa haft adskilligt sammen, og vi have vore Aner lige ned paa det samme Sted, nemlig paa Bondejorden, og det forekommer mig, at det have vi ingen Grund til at skamme os over. (*En Stemme:* Og De ere Antisocialister begge to!) Ja, jeg er ikke Socialist, det er sikkert og vist. Vi have altsaa mange Ting til fælles. Men saa vil jeg rigtignok indrømme, at da vi kom lidt længere hen i Livet, skiltes vore Veje. Og nu ere vore Veje skilte paa den Maade,